

Arrest

nr. 128 813 van 4 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 4 februari 2014, samen met haar echtgenote en hun twee minderjarige kinderen, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 24 april 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1): (...)die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen vroegen op 04.02.2014 asiel in België. Hij legde de volgende documenten voor : een paspoort van Syrië met nummer 005565193 afgegeven op 30.06.2010 en geldig tot 29.06.2016; een identiteitskaart van Syrië met nummer 07394592 afgegeven op 23.05.2004; een rijbewijs met nummer 862534 afgegeven op 12.03.2012 en een dienstplichtboekje afgegeven op 07.02.2006. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken op 21.01.2014 werden geregistreerd te Melilla (Spanje) vanwege illegale binnenkomst. De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 06.02.2014 en verklaarde dat hij op 11.09.2012 van Aleppo naar Cairo (Egypte) reisde. Op 08.10.2012 vervolgde hij vandaar zijn weg naar Algiers (Algerije). Op 03.12.2012 keerde hij vanuit Algiers terug naar Cairo. Op 12.03.2013 ging hij weer naar Algerije, vanwaar hij begin november 2013 doorreisde naar Marokko. Na een verblijf van zowat tien dagen in Marokko reisde de betrokkene op 13.11.2013 het grondgebied van de Lidstaten binnen via de Spaanse enclave Melilla. Zijn vingerafdrukken werden daar op 21.01.2014 geregistreerd. Vanuit Melilla reisden de betrokkene en zijn gezin op 29.01.2014 naar Malaga, vanwaar ze vervolgens via Barcelona en Parijs doorreisden naar België, waar de betrokkene naar eigen zeggen op 03.02.2014 aankwam. De betrokkene voegde toe dat hij geen asiel vroeg in Spanje en in een opvangcentrum in Melilla verbleef. Op 17.02.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Spaanse instanties, die op 15.04.2014 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België volgens de betrokkene de mensenrechten respecteert en hij hoorde dat het Belgische volk goed is. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat volgens hem Spanje de mensenrechten niet respecteert en vluchtelingen er geen financiële steun krijgen. Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM

of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat volgens hem Spanje de mensenrechten niet respecteert en vluchtelingen er geen financiële steun krijgen. We benadrukken dat de betrokkene betreffende zijn bewering dat Spanje de mensenrechten niet respecteert geen concrete elementen aanbrengt die toelaten de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen. Ook zijn bewering dat vluchtelingen geen steun zouden verkrijgen wordt door de betrokkene niet gestaafd. Spanje zette de Europese regelgeving inzake opvang en zorgen aan asielzoekers om in nationale wetgeving. We zijn van oordeel dat de betrokkene niet aan de hand van concrete elementen aannemelijk maakt dat de Spaanse instanties deze regelgeving niet zullen respecteren. Verder wijzen we er op dat het rapport van Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado ("Dublin II Régulation National Report - Spain, European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation", 20.06.2012) uitdrukkelijk stelt dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 343/2003 aan Spanje worden overgedragen worden bijgestaan (pagina 38, "people who have returned to Spain under the Dublin Convention have social assistance at the borderpost by Red Cross"). Ten slotte merken we op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor uitdrukkelijk stelde dat hij met betrekking tot opvang en behandeling in Spanje geen problemen kende. Hieruit besluiten we dat de betrokkene tijdens zijn verhoor geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij door overdracht aan Spanje in een situatie zal belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat de Spaanse instanties instemden met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. De instemming van Spanje betekent dat de betrokkene na overdracht in Spanje een asielaanvraag kan indienen. De Spaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker zijn toegelaten te verblijven in Spanje tijdens de duur van de behandeling van zijn asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor een in België verblijvende oom te hebben. Betreffende de aanwezigheid van een oom in België merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende oom van de betrokkene valt niet binnen de definitie van "gezinsleden", weergegeven in 2,g) van Verordening 604/2013.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verder zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation - Spain, 20.06.2012; Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan

Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 06.02.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht ook na het verhoor tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM.

De Spaanse autoriteiten zullen bovendien minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 3, 8, en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), en artikel 13 (1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing op een stereotiepe manier gemotiveerd wordt en er geen rekening werd gehouden met de omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing houdt volgens haar absoluut geen rekening met haar situatie.

Volgens de verzoekende partij is de verplichting tot motivering niet vervuld aangezien de beslissing tot aanhouding in een bepaalde plaats een relatief beknopte formulering gebruikt en bovendien kan betwist worden.

De verzoekende partij stelt dat zij uiteengezet heeft dat de vader van haar echtgenote de subsidiaire bescherming geniet. Zij verwijst naar de stukken 2 en 3. Volgens haar reageert de tegenpartij niet op dit argument in het kader van de bestreden beslissing. De verwerende partij verzuimde dus het artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 13 (1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 correct toe te passen.

De verzoekende partij stelt verder dat men dient rekening te houden met haar goede integratie. Het is vanzelfsprekend dat zij zich volledig geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgische socio-culturele milieu heeft leren kennen. Indien het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving op zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Wanneer een vreemdeling geen familie noch vrienden heeft in het land van herkomst, en hij op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe banden met dat land heeft, en hij in

België door verenigingen particulieren gesteund wordt, en actief aan de samenleving deelneemt, kan hij op deze manier een graad van integratie in België bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in het land van herkomst.

De verzoekende partij betoogt verder dat zij de schending van artikel 8 EVRM opwerpt. De vader van haar echtgenote geniet de subsidiaire beschermingsstatus in België. De verzoekende partij geeft een uitgebreide theoretische uiteenzetting aangaande artikel 8 EVRM. Zij besluit deze uiteenzetting met de stelling dat het bestuur in overeenstemming met het principe van subsidiariteit moet nagaan of er geen alternatieve oplossing bestaat om een schending van het recht op een familieleven te vermijden. Deze alternatieve oplossing is in casu duidelijk, namelijk de verzoekende partij op het grondgebied van België laten verblijven. De bestreden beslissing maakt dus een schending uit van artikel 8 EVRM.

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepalingen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden worden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij doch hetgeen in casu niet het geval is gelet op de uitgebreide motivering die wel degelijk betrekking heeft op de feiten die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De verzoekende partij betoogt dat de beslissing tot aanhouding in een bepaalde plaats een relatief beknopte formulering gebruikt, en zij heeft het over het feit dat de integratie in een samenleving op zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden rechtvaardigt. De Raad kan hier volstaan met op te merken dat de bestreden beslissing geen beslissing tot aanhouding in een bepaalde plaats, noch een weigering van machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het kader van een regularisatieaanvraag betreft. Dit onderdeel van het enig middel mist feitelijke grondslag en is derhalve ook niet ontvankelijk. Wat de beweerde integratie van de verzoekende partij betreft stelt de Raad bovendien vast dat de verzoekende partij deze op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt en bezwaarlijk kan ingezien worden hoe zij op een dergelijk korte termijn – de aankomst in België situeert zich immers in februari 2014 – al verregaand geïntegreerd zou zijn. Zij beperkt zich tot loutere beweringen. Zij toont evenmin aan dat elementen van integratie afbreuk kunnen doen aan de toepassing van de Dublin III-verordening.

2.6. De verzoekende partij betoogt eveneens dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet heeft geantwoord op het argument dat de vader van haar echtgenote de subsidiaire bescherming geniet. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt echter dat verzoekende partij na de vermelding van zijn echtgenote en minderjarige kinderen op de vraag: *“Andere familieleden in België?”* slechts antwoordde: *“Oom A.A.”*. De bestreden beslissing bevat hieromtrent wel degelijk een uitgebreid motief, met name: *“De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor een in België verblijvende oom te hebben. Betreffende de aanwezigheid van een oom in België merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende oom van de betrokkene valt niet binnen de definitie van “gezinsleden”, weergegeven in 2,g) van Verordening 604/2013.”*. De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat dit uitgebreide motief kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partij maakt de door haar aangevoerde schending van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 13 (1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 dan ook niet aannemelijk.

Wat betreft de vader van haar echtgenote dient opgemerkt dat waar verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, de Raad er evenwel op wijst dat het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekende partij, die een volstrekt theoretisch betoog voert toont deze afhankelijkheid evenwel onvoldoende aan. Bovendien blijkt dat naar aanleiding van de beslissing tot weigering van verblijf inzake de echtgenote van de verzoekende partij de verwerende partij uitdrukkelijk gemotiveerd heeft waarom de verwijdering van verzoekende partij en haar gezin ondanks de aanwezigheid van de vader van de echtgenote op het Belgische grondgebied geen inbreuk vormt op artikel 8 EVRM. De Raad heeft het beroep tegen voormelde beslissing bij arrest nr. 128 812 van 4 september 2014 verworpen. De verzoekende partij maakt met haar uiterst theoretische betoog geenszins aannemelijk dat haar schoonvader als dusdanig deel uitmaakt van haar gezin en er dus sprake zou zijn van een gezinsleven met haar schoonvader. Verder benadrukt de Raad op dat de echtgenote en kinderen van de verzoekende partij eveneens een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, zodat de bestreden beslissing niet als gevolg heeft dat haar kerngezin opgesplitst wordt. Zij maakt een schending van artikel 8 EVRM dan ook niet aannemelijk.

2.7. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen van de overige, overigens zeer uitgebreide, motieven van de bestreden beslissing betwist, zodat deze overeind blijven.

2.8. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijk wijze zou besloten hebben tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER